

Offline er et tidsskrift for
Linjeforeningen Online

Redaktør:

Henrik Giil Liisberg
henrik.giil.liisberg@online.ntnu.no

Marked:

Sigrun Nummedal
sigrun.nummedal@online.ntnu.no

Økonomi:

Sondre Stokke

Grafisk profil:

Beate Hay Sandmo
Endre Ulberg
Håkon Halldal

Layoutansvarlig:

Henrik Giil Liisberg

Forside:

Tobias Fall Jakobsen

Medvirkende:

Sondre Stokke
Hanne Brynildsrud
Tobias Fall Jakobsen
Pål Andreas Morholmen
Runar Johnsen
Bendik Brunvoll
Peter Rydberg
Magne Slåtsveen
Peder Espen
Henrik Moe Wæhre
Anniken Syvertsen

Gjesteskrivere:

Emil Hjelte

Trykk:

CopyCat
Opplag: 280
Dato: 15.10.2020

Kontakt:

Redaksjonen, Prokom
redaksjonen@online.ntnu.no
Sem Sælands vei 9
7034 TRONDHEIM
<https://online.ntnu.no/offline>

Redaktørens

Hohoho!

Da var det på tide med årets siste utgave av Offline, og selv om 2020 ikke akkurat har levert kan jeg love deg at denne utgaven gjør det. I denne utgaven har vi faktisk et midtsidebilde, som så vidt jeg vet Offline aldri har hatt før. Før du blir altfor oppspilt så må jeg avklare at dette midtsidebildet ikke inneholder nakne onlineere med varierende husholdningsobjekter til å dekke kjønnsorganene. Hvis du lurer på hvorfor vi ikke har det, kan du lese redaktørens i Offline #1 2020. Det vi derimot kan stille med er state-of-the-art 3D-modellering kombinert med syk Photoshop, og Peter.

Vi i redaksjonen har jobbet på spreng for å få ut denne rykende ferske utgaven før eksamensperioden starter for fullt, slik at hjernecellene deres kan få en liten midlertidig flukt fra alt stresset. Vi har som alltid en bred variasjon av artikler, så det er nok noe for alle og enhver. For de gamle har vi en spennende artikkel om Prosedyret, et mytisk vesen skapt av æresmedlem Arvid Holme selv! For de som liker film og frossenpizza, har vi og en gjesteskrivent tatt oss tiden til å teste og anmelde noen for deg, så du slipper å sløse tid og penger. Ellers kan du lese om analoge kameraer, ubrukelige tekster, stonks og hvorfor trikk kan ta seg en feit bolle.

Apropos boller, nå begynner jo julen å nærme seg! Og med jula kommer det alltid mange sterke meninger. Når er det akseptabelt å knekke den første julebrusen? Kan man blæste julemusikk før 1. desember? Er julenissen egentlig bare en kapitalistisk konstruksjon skapt for å utpresse foreldre til å kjøpe flere gaver til barna sine? Folk får jo mene hva de vil, men akkurat i år synes jeg det er helt innafor å starte julestemninga litt ekstra tidlig. Sleng opp noen nisser. Skaff deg et lite juletre. Spis så mange pepperkaker du bare orker og skyll det ned med deilig, varm gløgg. Vi lever jo i en kjip periode nå, med restriksjoner, dager som blir kortere og eksamener som nærmer seg i skremmende tempo. Det betyr derimot ikke at vi ikke kan gjøre det beste ut av det!

Til sist vil jeg bare si til de tre folka som faktisk leser denne spalten; hvis du har lyst til å skrive en artikkel i neste utgave av Offline, så er det bare å si ifra! Skriver du teksten, så ordner vi med resten. Offline er et magasin av onlineere, til onlineere. Det gjelder dere også! Så send meg en melding, så kan vi ordne noe.

God jul, og lykke til med eksamen!

Henrik Giil Liisberg
Redaktør, Offline

Innhold

- 4 Styreord
- 6 Analog fotografi
- 8 Hvordan få noen til å gjøre noe gratis
- 10 Finding Prosedyret
- 12 Ubrukelige tekster
- 16 Cyberpunk
- 19 Filmanmeldelser
- 22 Hva faen er trikk
- 24 Pizza-review
- 26 Budsjettkveld recap

STYREORD

Kjære Onlinere,

Jeg håper eksamensperioden går greit for dere, og avviklingen NTNU har gitt oss blir tilfredstillende. Denne gangen vil jeg fortelle litt om hva jeg og resten av de flinke folkene i Online driver med!

For det første sitter jeg i linjelederforumet, en gruppe med alle linjeforeningslederne. NTNU deler årlig ut NTNUs Buddypris. Prisen tildeles dem som gjør en særdeles god jobb for studiemiljøet sitt, og inspirerer andre miljø til å fremme arbeidet med studiemiljø. Linjelederforumet vant prisen i 2020 for å gi et sosialt tilbud til tross for koronakrisen. Jeg synes at denne prisen ikke bare strekker seg utover linjelederforumet, men også alle de ildsjelene i Online som har stått på dette året. Den prisen deler jeg med dere.

Selv om Hovedstyret primært har holdt på med reaktive oppgaver er det likevel spennende prosjekter som pågår! Siifra er Onlines prosjektgruppe for å forbedre varslingsnettverket i organisasjonen vår. Selv om semesterundersøkelsen viser at det er svært lite trakassering i Online, er vi aldri i mål før vi treffer null. Siifra skal være en støtte til deg som medlem. Det skal alltid være et vennlig

organ som skal passe på deg uansett hva du har opplevd!

Dette er siste Offline i 2020, og med det ønsker jeg deg en riktig god eksamensperiode og jul. Jeg gleder meg til å ta fatt på 2021 med dere. Vi tar nok med oss mange av utfordringene fra 2020 videre, men vi er klokere og mer erfarne enn noen gang!

Mathias Fossum

Mathias Fossum,
Leder i Online

Online

tilbake 😊

Fredag 2 oktober 10:30

Tusen takk! Og takk det samme! Vi hadde det veldig gøy, og følte også at vi ble bedre kjent med dere. Det ble rett og slett skikkelig bra 😊

Og vi kommer tilbake den 21. oktober 🎉 Husk å sjekke ut påmeldingen på onlines nettside den 14. oktober 👍

I dag 12:45

Hei, alle sammen. Vi hadde bare lyst til å si at vi har hatt det veldig gøy sammen med dere i år.

BEKK

Masse lykke til på eksamenene, hold motet oppe og kos dere i jula 🎄

Analog fotografi

Analog fotografi har gjort et gedigent comeback de siste årene. I dag blir det framkalt like mange filmruller i Norge som på slutten av 90-tallet. Polaroidkameraer har vært trendy i mange år nå, og engangskameraer har blitt et must på hyttetur. Hvordan kan det ha seg at kameraer som var utdaterte før vi ble født plutselig har blitt så populære?

Verden blir stadig mer digitalisert. Kjoleskapene våre har blitt smartere enn en gjennomsnittlig amerikaner og reklamene vet hva vi vil ha før vi vet at det eksisterer. Telefonene våre blir stadig bedre, og på bare 10-15 år har de gått fra å være fancy poteter med touch-skjerm til vandrende filmkameraer med altfor mange megapiksler og zoom som snart bare vil være rivalisert av Hubble-teleskopet. Det er nok akkurat denne syke utviklingen som har ført til denne analoge renessansen.

Jeg har eid mange telefoner opp gjennom årene, og kamera har alltid vært et stort salgspunkt. Utviklingen har vært sykt imponerende, det skal sies, men de siste årene føler jeg det har stagnert. Portrettmodus er kult, men det ser fortsatt ganske jalla ut halvparten av tiden. Vidvinkel-kamera er en kul ny funksjon som jeg faktisk har brukt ganske mye, men det er ikke noe revolusjonerende. Problemet, for meg hvertfall, er at imponerende bildekvalitet har blitt normen. Og siden det er normen, så er det rett og slett ikke spennende lenger. Jeg er ikke hipster, lover!

Unike looks

Det som er utrolig befriende med analoge kameraer er at du ikke trenger å redigere bildene for å få en unik look. Utseendet på bildene du tar er helt avhengig av hva slags filmrull du bruker, og det er utrolig stort utvalg der ute lett tilgjengelig i de fleste

fotobutikker. Det er en grunn til at regissører som Quentin Tarantino og Christopher Nolan fortsatt filmer alle filmene sine med film. Looken du får med film er helt unik og umulig å gjenskape hundre prosent. Sa noen film?

Det er også andre faktorer som gjør analog fotografi så sjarmerende for en som aldri har brukt annet enn digitale kameraer. Det faktumet at man bare kan ta ett og ett bilde, og at man bare har mellom 24-36 bilder på en rull, er virkelig noe å venne seg til. For en som er vant til å bare kunne holde inn en knapp og ta en gasillion bilder på måfå, så tvinger analoge kameraer deg til å bruke tid på å finne den beste vinkelen og komposisjonen. For når bildet er tatt, så får du ikke sett hvordan det ble før du får det framkalt (med mindre du har et polaroid-kamera da, din utålmodige jævel). For noen kan det høres frustrerende ut, men følelsen av å endelig få tilbake bildene dine og kunne se hvordan de ble er utrolig spennende og noe man sjeldent opplever nå til dags med alt fokuset på «instant gratification».

How to analog

På dette tidspunktet har jeg enten kapret interessen din, eller skremt deg vekk fra tanken å noen gang røre et analog kamera. Hvis du faller under den første kategorien og har lyst til å vite hvordan du kan begynne, så er dette avsnittet for deg. Hvis du er i

den andre kategorien så er du fortsatt velkommen til å lese videre, her inkluderer vi alle!

Først må du jo skaffe deg et kamera. Hvis du bare vil komme i gang kjapt så finnes det engangskameraer til en relativt billig penge på Japan Photo eller lignende. Hvis du har lyst å gå et skritt videre kan du skaffe deg et kamera fra 80/90-tallet. Før du hopper rett på Finn, så kan det være en idé å spørre rundt i familien din. Du vil bli overrasket over hvor mange gamle, helt funksjonelle kameraer som bare ligger rundt på loft og samler støv. Mitt første analoge kamera var tanten min sitt Canon AE-1 Program som hun kjøpte i Singapore i 1983. Det hadde ikke vært brukt på hvertfall 15 år, men det fungerte helt fint. Det gjør det jo litt ekstra spesielt å vite at kameraet du bruker ble brukt til å dokumentere din egen barndom! Hvis du allikevel ikke finner et familie-kamera du kan knabbe, så er det mange kameraer å finne på diverse markedsplasser på verdensveven. Hvis du vil score ekstra hipster-poeng kan du sjekke ut et lokalt loppemarked.

How to (not) analog

Så må du framkalle bildene. Dette er et steg de fleste ikke tenker så mye over, fordi man bare leverer filmrullene inn til nærmeste Japan Photo og får dem tilbake etter 2-3 uker. Det kan være den største tabben du gjør, fordi Japan Photo SUGER til å framkalle film. Seriøst. De er helt sykt trege, de

bruker rævva skannere som gir bildene stygge fargeskjær og de digitale bildefilene kommer på en CD. En CD! I 2020!

Nå tenker du sikkert «hvis Japan Photo suger så mye, hvor skal jeg framkalle dem da?». Det skal jeg fortelle deg, kjære leser. Oslo Foto. Før du anklager meg for å være en selvopptatt østlands-gutt, la meg forklare. Oslo Foto er en av de siste O.G. fotobutikkene igjen i Norge, og de kan sakene sine. De framkaller og skanner bildene dine på maks 3 dager, men for litt ekstra kæsj kan du få dem på én time. Skannekvaliteten er helt latterlig mye bedre, og det beste av alt er at de sender deg bildene med FileMail så du kan få dem rett på telefonen din. «Men selvopptatte østlands-gutt, vi bor jo i Trondheim». Og da svarer jeg med det ene ordet som gir Trump mareritt om natten, nemlig «postvesenet». Du kan sende filmrullen til Oslo, få den framkalt og få negativene tilbake igjen på tiden Japan Photo bruker på å si «outsourcing».

Alt i alt kommer nok analog fotografi til å forbli en nisje hobby for de spesielt interesserte, men hvis du har lyst å prøve det ut så er terskelen relativt lav! Analoge kameraer har ikke vært så tilgjengelige som nå på mange år, filmtyper tatt ut av produksjon for mange tiår siden har blitt gjenopplivet og det sosiale miljøet sprudler som aldri før.

TEKST OG ILLUSTRASJON: HENRIK GIIL LIISBERG

Hvordan få noen til å gjøre noe gratis?

Hadde du på arbeidsplassen blitt bedt om å jobbe fra åtte til fire seks dager i uka i en måned uten å bli betalt for det med annet enn en dyr baguett hadde du antagelig gått til streik. Men nå er du heller ikke en bussjåfør, du er student.

Jeg og min ukvalifiserte kompetanse tviler på at det finnes en by i Norge der frivillighetsånden står sterkere enn det den gjør i Trondheim. Selv har jeg brukt minimum ti timer i uka på frivillig arbeid de siste tre årene. Dette tilsvarer over 400 timer i året hvis man trekker fra feriene. Dette er nærmere 17 døgn i strekk med frivillig arbeid i året. Ikke tjener jeg penger på det, og ikke gir det meg en universitetsgrad. Er det sløsing av dyrebar tid man kunne brukt på å runde Netflix?

Porno for arbeidsgivere

Jeg tror at på samme måte som nordmenn er født med ski på bena er nordmenn også født med en frivillighetsånd på skulderen. Den sitter sugd fast som en liten flått og hvisker deg i øret at “selvfølgelig skal du melde deg til frivillig arbeid, det er jo sånn du skaffer deg venner” eller “Gud så bra dette kommer til å se ut på CV-en”. Og det er jeg enig i, at i motsetning til annet arbeid en heller ikke får lønn for, slik som slave- og barnearbeid, kan frivilligheten i

hvert fall friste med en sosial plattform og en god referanse til fremtidige arbeidsgivere.

Aldri tenk tanken på å ta deg betalt

Før jeg kom til Trondheim var det eneste frivillige arbeidet jeg hadde tatt på meg å være tillitsvalgt på avdelingen jeg var på i Forsvaret, og det fikk jeg i tillegg praktisk talt lønn for så det kan vel egentlig ikke regnes som frivillig arbeid likevel. Så jeg har vel helt teknisk sett ikke deltatt på noe frivillig arbeid før jeg kom hit, annet enn en medlidende bøssebæring i ny og ne, sorry not sorry. Dette endret seg fort da jeg kom til Trondheim, der jeg fra første stund ble hjernevasket av lovord som hyttetur, gratis pizza og sosiale sammenkomster. Baksiden av medaljen var simpelthen bare å legge ned en 400 timer i året på gratisarbeid man kunne tjent en god slant på om man hadde startet sitt eget lille foretak. Og er det en ting som er sikkert, er det at straffen for å forsøke å ta penger i smug for dette gratis arbeidet du gjør, både får deg til å gå i null på inntekts-fronten, og at du

taper verdifull kredibilitet blant dine lojale og lovlydige kollegaer. Den gyldne regel for frivillig arbeid er at du ikke under noen omstendigheter skal få betalt for innsatsen du gjør, annet enn i vennskap og gode minner.

Arbeidsleir for vennskap

Studentfrivilligheten i Trondheim er rett og slett en arbeidsleir for vennskap. Et sted der det dyrkes mellommenneskelige relasjoner og meningsløs arbeidsglede. Jeg synes også det er fascinerende hvordan det faktisk er en overflod av mennesker som vil gjøre frivillig arbeid. Man risikerer faktisk og få et “nei, beklager, det er for mange som vil jobbe et uhørt antall timer i uka uten lønn så du kan dessverre ikke.” Tenke seg det, her kommer man og tilbyr gratis arbeidskraft også blir man takket nei til. Begrepet dugnad er jo utpreget norsk og ble faktisk kåret til Norges nasjonalord i 2004, så det er kanskje ikke så rart at det er overflod av gratis arbeidskraft. Vi mennesker er enkle flokkdyr, og ser vi en mulighet til å kunne sosialisere med andre mennesker, tar vi den, koste hva det koste vil. Og det koster jo bokstavelig talt ganske mye penger, frivillig arbeid bidro faktisk

med en verdiskapning tilsvarende 75,7 milliarder kroner i 2017 (SSBs satellittregnskap for frivillig sektor 2019). Det er ganske mange husleier, det.

Venner over visdomstenner

Det å være frivillig betyr enkelt og greit å gjøre en innsats uten å ta betalt for det. Og hvordan får man noen til å gjøre noe gratis? Man flytter unge voksne til nye steder der de ikke kjenner noen, og hjernevasker dem med ideer om at de aldri kommer til å få seg venner dersom de ikke bidrar med gratis arbeidskraft til fellesskapet. Og man har jo lest utallige artikler om hvorfor vennskap er viktig, hvordan det er et grunnleggende behov vi har som individer. Dette behovet kommer evolusjonsmessig fra at man hadde større sjanse for å overleve et angrep fra et dyr dersom man var flere. I dagens samfunn er det ikke så veldig vanlig å bli angrepet av et dyr, men slik som også visdomstannen sitter igjen fra fortiden uten å lage noe annet enn kvalme, er dette behovet for medsammensvorne i livet også blitt hengende igjen. Venner er også litt hyggeligere å ha med å gjøre enn tenner.

SØK
OG
FÅ
VENNER
...
eller dropp det
og tjen penger

TEKST OG ILLUSTRASJON: HANNE BRYNILDSTRUD

FINDING PROSEDYRET

For noen uker siden ble jeg oppmerksom på Prosedyret. Dette angivelig “oppdiktede” dyret er mer flyktig enn Bigfoot, vanskeligere å ta bilde av enn en UFO, og har et digitalt fotspor på størrelse med et elektron. Til tross for dette har jeg kommet fram til en (og dette mener jeg på den mest vitenskapelige måten som er mulig) teori om hva Prosedyret er.

Ifølge en mail jeg snubla over for noen uker siden er de eneste informasjonskildene en foreleser og en eksamensbesvarelse. Denne foreleseren er tilfeldigvis Onlines første æresmedlem, Arvid Holme. Han er angivelig oppfinneren av Prosedyret, men jeg klarer selvfølgelig å se at et slikt dyr ikke kan finnes opp, men kun oppdages. Visstnok ble Prosedyret brukt for å forklare prosedyreorientert programmering, noe som gir mening. Ut ifra det jeg har klart å finne ut ved hjelp av mitt eget supersmarte hode så er Prosedyret veldig glad i å ha en prosedyre på ting. En annen ting som gir mening er at det fantes studenter som klarte å forstå at forelesningene handla om mer enn bare programmering. Det sies at på en eksamen i faget til Holme var det en student som skrev en lang avhandling om Prosedyret (hvordan det lever, hva det spiser, og så videre). Ifølge mailen hadde ikke Holme hjerte til å stryke studenten, og syntes at det var veldig morsomt. Han gav hen en E. Dette er åpenbart kode for at Prosedyret finnes. Finn fram sysakene, for nå blir det mange tråder å holde styr på.

E = NP
E er kanskje bare en bokstav for deg, men for en luring som meg så er det åpenbart bare en litt uheldig P. Tenk på en strek. En strek kan gjøres masse rart med. Du kan bøye den, strekke den, snurre rundt på den så mye at den blir en prikk, og så videre og så

videre. Hva er det som er i bunnen av en E? Jo, det er en _ som er en strek. Dersom vi bøyer den litt blir den en u. Snurr litt og den blir til). Hvis vi nå fjerner den fra E ender vi opp med F). Nå kan vi skalere den bittelitt så den blir mindre, og så setter vi det ene endepunktet på den øverste E-streken, og det andre på midtstreken. Følger du med? Sikkert ikke. Trådene ser allerede ut som at noen har sluppet løs en katt på et garnnøste. Mens du har vært distrahert av katter og garn har jeg allerede skrevet resten av beviset på den imaginære tavla vår. Svaret står der svart på hvitt. E = NP. Får du E er du med, og er du med er du NP. Narret (av) Prosedyret.

Et desperat søk
Etter å ha latt disse tankene surre i hodet mitt i ei uke bestemte jeg meg for å oppsøke den mest troverdige kilden jeg vet om: Google. Jeg søkte febrilsk etter noe som helst av informasjon om Prosedyret, men det var ikke lett. Der Bigfoot og UFOer er umulig å ta klare bilder av, er Prosedyret umulig å google ordentlig. Bigfoot gjemmer seg bak busker og tomler. Prosedyret gjemmer seg bak tvilsomme nettsider som

reklamerer for eskorte-dater og “Utro Nettside Å Hvordan Får Man Kjæreste Spare Penger Til **Prosedyret** Stemning ...”. Prosedyret stemning. Hva slags stemning er det, mon tro? La oss analysere. Hold fast i katten og følg med denne gangen.

Vi starter med å spare penger. Dette impliserer at Prosedyret i det minste har litt peiling på økonomi. Det virker også som at det er ute etter å finne seg en kjæreste, og har av en eller annen grunn bestemt seg for å reklamere for seg selv på en utro nettside. “Hva er en utro nettside?” spør du. Det er ikke så viktig. Det som er viktig er at Prosedyret leter etter en partner og penger for å skape “Prosedyret stemning”. Hva i all verden er det man trenger en kjæreste og penger for? Er det en date? Eller er det noe annet; noe mye mørkere?

Noen må finne Prosedyret
Ingen vet hva Prosedyret stemning er. Det sies at frykten for det ukjente er veldig utbredt, så da burde Prosedyret, som så å si ingen har hørt om, være megaskummelt. Jeg har ikke lyst til å møte på noe megaskummelt, og det har nok heller ikke du. Siden det ukjente er så utrolig skummelt tenker jeg at det kun finnes én løsning: Vi må finne ut hva Prosedyret (og dets stemning) er. Hvis vi vet hva det er, er det ikke skummelt. Det vet jeg er sant, fordi det er ingenting skummelt med en veps. Du vet at den er der, så da trenger du bare å vifte med armene og springe rundt, fordi du er absolutt ikke redd. Apropos å ikke være redd, her kommer nok en tankeprosess. Nå skal vi finne ut nøyaktig hva dette er. Først må jeg bare innom butikken og kjøpe meg en smil-rull.

I skrivende stund er jeg på vei til butikken. Det er litt mørkt, men det går bra. Det er gatelys på stien, og det har ikke fryst på ennå. Livet smiler, og jeg skal smile

enda mer når jeg har sjokolade med salt karamell i hånda. Jeg går rundt en sving, og-

Herregud, hva er det der? Det ser ut som et dyr som holder noen poser... nei vent, det der er ikke poser. Det er proser. Gigantiske proser. Høyprosa, lavprosa, sakprosa; alt sortért på en måte som tyder på at dette dyret følger en prosedyre. Nei nei nei nei NEI! Nå ser det meg. Jeg klarer ikke å se hva det er, men det er kanskje svart og hvitt, kanskje noen maskindeler, kanskje -

aaaaarrgghhhhhhhh...

TEKST: BENDIK BRUNVOLL
LAYOUT & ILLUSTRASJON: PETER RYDBERG, FREEPIK

5 tekster som ikke gjør noe for livet ditt

Etter å ha brukt ctrl + shift + n i litt for lang tid for å få tilgang til mer enn mine «fem tillatte månedlige artikler» på Medium, har jeg lest mer enn min andel tekster ved titler som «the one book that changed the way I look at life».

«10 kvaliteter som gjør deg uforglemmelig», «39 nettsider som kan gjøre deg smartere på ti minutter hver dag», «10 tegn på den minst rasistiske personen i rommet». Det er så mange ubrukelige lister, og dette er bare et assortert utvalg av Mediums mest populære artikler i uke 44. En mengde uavhengige skribenter står i kø for å gi deg råd om hvilke bøker du kan lese for å få et fornyet og sunt perspektiv på livet, eller «ti ting jeg gjør hver dag for klokken seks som har gjort meg til et bedre menneske». Paradoksalt nok er jeg selv en person som har vandret, og av og til fortsatt vandrer, hodeløst inn i de tomme løfters verden. Jeg leser om konkrete steg for å bli en suksessfull person og ti tips fra unge ledere som skal hjelpe meg opp og frem, til tross for at jeg erkjenner at det er tilnærmet ingen sannsynlighet for at tipsene kommer til å fungere, hvis jeg i det hele tatt orker å forsøke. Det er vel ikke nødvendig å utbrodere noe mer om hvorvidt disse tipsene har gitt meg noe forbedret livskvalitet. For likevel å få alle kortene på bordet før jeg tar deg med videre i tankeforløpet mitt, kan jeg informere om at det har de altså ikke.

Jeg har nå kommet til et punkt hvor jeg er på vei til å gå like lei av å lese om bøker og tekster som kan hjelpe meg på noen som helst måte, som en backpacker har gått lei av å høre studenter utbrodere om sin tid i førstegangstjenesten. Derfor har jeg bestemt meg for å lage det jeg mener er en like informerende liste med fem tekster du kan lese for at

livet ditt skal fortsette å være nøyaktig slik det allerede er, om ikke verre.

1. «How to Be Funny: 7 Easy Steps to Improve Your Humor» av Vanessa Van Edwards

I et desperat forsøk på å heve skrivestilen min et par hakk med en forbedret humoristisk sans i forkant av denne artikkelen, søkte jeg inspirasjon fra det første resultatet som dukket opp etter et raskt søk på «how to be funny». Med tips som «svar ja når du mener nei, svar nei når du mener ja» og «Avslutt med noe uforventet. Istedenfor å si si rød, hvit og blå, si rød, hvit og rap», kunne denne artikkelen garantere meg å oppnå flere latterbølger rundt middagsbordet. Jeg vet ikke helt hva jeg hadde håpet på, men at skrivestilen min etter å ha lest artikkelen ikke ble særlig hevet, det er det nok ingen tvil om. Hvorvidt latteren henger løsere rundt middagsbordet enn før velger jeg å holde for meg selv.

2. Datadig-boka

Sjelden har jeg kommet over en så unyttig bok på mine tre år i Trondheim som «Structured Computer Organization». Allerede før semesteret startet fikk jeg vite at det absolutt ikke var nødvendig å kjøpe pensumboken. Mest fordi det å kjøpe pensumbøker er på lik linje med å subbe på OnlyFans, men også på bakgrunn av bokens ubrukelige natur. Snakk om tykk bok med tørt innhold. Dum som jeg er kjøpte jeg den naturligvis likevel. Lese den gjorde jeg også. Det vil si, de femti første sidene. Det tok ikke lang tid

før jeg endelig innså at jo flere timer man bruker på å prøve å forstå det som står i boken, jo dårligere karakter kan man forvente å få på eksamen. Det skal sies at dette var året før «Høst 2019» eksamen. De som vet, de vet.

3. Bruksanvisningen på sjampoflasken

Du finner det kanskje overraskende at sjampoer kommer med en bruksanvisning, men i likhet med både mikrobølgeovner og take-away kaffekopper finnes det et behov der ute for forklarende instruksjoner kun en bruksanvisning kan dekke. Det er ikke sjeldent jeg står i dusjen mens jeg venter på at balsamen skal virke i håret, og da er det ikke uvanlig at jeg prøver å underholde meg selv med litt god litteratur. Ingenting får tiden til å gå som «Påfør i vått hår og skyll ut» på engelsk, fransk og tysk.

4. The Twilight Saga / Fifty Shades of Grey

I følge ryktene skal den erotiske husmorspornoserien som starter med at en dame får en usunn besettelse av sjefen sin, og ender med at hun blir forfulgt av både sjefens gale eks og sine egen gale eks-sjef før hun blir kidnappet (spoiler), være inspirert av den

bestselgende sagaen om en jente som er forelsket i en vampyr og en varulv som er forelsket i jenta, men ender med å få romantiske følelser for jentas datter siden jenta er forelsket i vampyren. Det er vel ikke så mye mer jeg trenger å si om det for at du skal forstå at livet ditt ikke kommer til å få tilført noen ekstra verdi av å lese disse bøkene.

5. Sangteksten til «Tequila» av The Champs

Hvis du ikke forstår hvilken sangtekst det er snakk om kan du prøve å mimre tilbake til forrige gang du lå med hodet ned i doskåla etter at noen satt på en sang hvor alle skulle shotte hver gang det ble sagt «Tequila!». Det er den sangen, og den består kun av ordet tequila repetert tre ganger. Annet enn å få et par brekningsreflekser, litt fylleangst og ekstreme fest-abstinenser blir ikke livet ditt noe særlig forandret etter at du har lest sangteksten.

For deg som nå gliser sleskt og flirer «hvorfor var ikke Offline på denne lista?» til sidemannen - du kan lene deg godt tilbake i stolen, legge føttene på bordet, legge fra deg magasinet og stikke attituden din der solen aldri skinner. Det er ikke deg vi skriver for.

TEKST OG ILLUSTRASJON: ANNIKEN R. SYVERTSEN

Cyberpunk

Kan man befinne seg i fortiden og fremtiden samtidig? Oppleve teknologi som er så avansert at man ikke lenger kan skille det fra magi, samtidig som det fattige samfunn styres til de rikes innfall? Leve blant menneskets avfall mens menneskeheten forlater deg?

De ovennevnte spørsmålene utforskes av cyberpunk, en dystopisk science fiction-sjanger av økende popularitet. Spørsmålene utforskes tydeligvis også av Steven Seagals karriere, men det tar vi ikke nå. Cyberpunk fikk i stor grad sine røtter på 1970-tallet gjennom bøker, tegneserier, filmer, brettspill, og annen media. Blant annet kjenner du kanskje igjen karakteren Judge Dredd eller den klassiske filmen *Blade Runner* med Harrison Ford, som mumler seg gjennom et imponerende antall vage replikker på i underkant av to timer. Nyere forekomster som *The Matrix*, *Dredd*, *Altered Carbon*, og *Blade Runner 2049* har også satt den kollektive scifi-boner'n i paringsmodus. Cyberpunks stil og estetikk tok verden med storm, og nå er stormen i ferd med å bli en orkan. Dataspillet *Cyberpunk 2077* er i skrivende stund rett rundt hjørnet, og med det kommer frykten for at jeg blir nødt til å utsette masteren min ett år grunnet produktivitets-selv mord.

Wake the fuck up, Samurai

Det er vel ikke til å unngå å nevne *Cyberpunk 2077* når sjangeren i seg selv dukker opp. Spillet omfavner tross alt kjernen av temaet: "high tech, low life". Det er nemlig ikke gitt at høyteknologi fører til det gode

liv. Til tross for at cyberpunk uttrykker en besynderlig attraktiv stemning og glød, er fremtiden i liten grad verken ønskelig eller beleilig for de fleste. Det dystopiske samfunnet styres av et fåtall mennesker i sine luksuriøse boliger oppe i skyhøye bygninger, mens resten av befolkningen sitter fast på bakken. Jorden er forurenset og luften er verre enn på et LAN-party for våte hunder. De fleste lever i dårlige kår, bidrar til et voldelig kriminelt miljø, eller tar stoffer som Petter Northug på en hverdag. Man kan nok ikke forvente å leve det gode liv selv om SEXBOT-3000 har blitt en realitet.

Likevel er den typiske cyberpunk-storbyen, deriblant spillets hovedlokasjon Night City, på mange måter tiltrekkende å bo i. Det finnes en viss personlig frihet i å kunne benytte seg av diffus teknologi når enn det måtte passe seg, så lenge man er forsiktig og holder seg skjult fra den konstante overvåkingen til det stadig militarisererte politiet i byen. AI og biomekanisk teknologi lar deg oppgradere din egen kropp, bytte ut kroppsdeler med proteser, sy våpen i øynene dine, eller bytte ut nesen din med en dildo. Det er helt opp til deg! Når man først lever rikmannslivet, baby, da er livet bra. Kjøretøyene er utvilsomt kule, musikken er

rått, festene er lit. Og sist, men ikke minst, klesstilen til Avril Lavigne er hip igjen. Ta meg, Sk8er Boi!

Livet forstås baklengs, men leves forlengs

Det er jaggu ikke mangel på mangfoldige fremtidsvisjoner. Enten det er snakk om utslettende atomkrig eller harmoni og fred på jord, har nok de fleste en fornemmelse om hvordan verden kommer til å se ut om hundre år. Nåtiden er nok ganske annerledes fra hvordan mennesker på 1800-tallet så for seg. Det er spennende å tenke over de ulike aspektene ved fremtiden som man ikke engang klarer å innbille seg i 2020. Kommer biler noen gang til å fly? Eller er ambisjonene våre for kjøretøy på nivå med Malaysia Airlines styrt av pingviner? Science fiction har alltid prøvd å finne de mest interessante vriene på en usikker fremtid, og det er derfor vi elsker det.

Cyberpunk har fascinert meg i mange år, og vi er nå nok et skritt nærmere å oppleve det som en realitet. Heldigvis kjenner jeg på det i første omgang gjennom en datamaskin, og ikke på kroppen. Med mindre

jeg faller ned i en fryser på en lab for kryogenikk, er det liten sjanse for at jeg får oppleve ekte cyberpunk i min livstid heller. Jeg har nemlig lite tro på at morgendagen har flyvende biler og sverdfingre å by på med det første. Gang på gang viser det seg at fremtiden er kjedeligere enn man så for seg, så jeg ville tatt trusselen om dystopi og apokalypse helt med ro. Sannsynligvis blir nok 2077 bare bestående av enda større JavaScript-biblioteker og Teletubbies med touch-skjerm. Til den tid får vi nyte scifi-renessansen som Denis Villeneuve, Ridley Scott, og andre nerder klarer å servere oss. Nå gleder jeg meg bare til steampunk kommer på moten. Jeg må skaffe meg en flosshatt, tannhjul, og noen freshe sveisebriller!

TEKST OG LAYOUT: PETER RYDBERG

BILDE: TOBIAS FALL JAKOBSEN

Hei

Vil du være med å gjøre verden mer bærekraftig?

For eksempel ved å hjelpe Ruter gjøre det enklere for folk å reise kollektivt.

Da burde du jobbe hos oss!
knowit.no/karriere

knowit

Filmanmeldelser: Hilariocities

Alle katolske prester og deres unge, traumatiserte ofre har hørt om The Room, Sharknado og andre katastrofefilmer (og da mener vi ikke filmer som handler om katastrofer). Disse filmene blir i de fleste tilfeller kategorisert som "So bad that it's good". Dette vil si at filmen er ekstremt manglende på både det tekniske og strukturelle, men er så morsom i sin elendighet at det er verdt å ofre en time eller to av tiden sin på. I denne kategoriens ånd har vi bestemt oss for å skrive noen anmeldelser av slike filmer. Youtuberen og filmanmelderen Chris Stuckmann har en serie som han kaller Hilariocity (Hilarious + Atrocity), hvor han anmelder slike filmer. Vi syntes dette var så kreativt at vi rett og slett stjal både navnet og ideen til vår artikkel. Vi anbefaler å sjekke ut kanalen hans etter du har lest disse anmeldelsene om du er sulten på mer.

BATTLEFIELD EARTH

En av mine store idoler i oppveksten var John Travoltas karakter Danny fra den anerkjente musikal-filmen Grease. Drømmen var å stå utenfor en amerikansk high-school (hvor flesteparten av elevene underlig nok så ut som de var over 30) og sjekke damer med sigg i munnviken og lærjakka på. Uheldigvis har Travolta hatt en mindre spennende karriere jo eldre han blir, og ingen av hans filmer viser dette bedre enn Battlefield Earth.

Denne filmen krever riktignok litt bakhistorie. Travolta er (som mange sikkert vet) en trofast følger av den Scientologiske kirken, en velkjent kult* med dype koblinger i Hollywoods stjerneliv. Travolta ønsket å lage en film basert på en bok skrevet av Scientologikirken sin grunnlegger, L. Ron Hubbard. Med sin egen stjerne-status til hjelp fikk han produsert og utgitt Battlefield Earth i år 2000. Av alle dårlige beslutninger han har gjort i sitt liv var det utvilsomt en av de verste.

I likhet med andre “Hilariocities” er det ikke særlig mye å snakke om plot-messig. Travolta spiller et medlem av en utenomjordisk rase som har kontroll over en gruppe menneske-slaver. Gjennom en serie dummere og dummere beslutninger kjemper menneskene seg fri. Trodde du det skulle skjedd noe mer? Er vanskelig å få med seg historien når man bruker bortimot halve filmen på å høre på Travolta og hans onde samarbeidspartnere le sine ondeste supervillain-lattere.

Dette er ikke en film man ler av fordi den prøver å være morsom. Det er ikke en film man ler av fordi den er absurd. Dette er en film hvor man ler av at den eksisterer i det hele tatt. At denne filmen ble skrevet, produsert og utgitt i teatre over hele verden. Av hvordan dens original-forfatter (og Travoltas helt) sannsynligvis ville rullet så hardt over i graven at det ville blitt registrert som et mindre jordskjelv om han visste om styggedommen som hadde blitt skapt i hans navn. På denne måten vil jeg sterkt anbefale filmen til alle som har et par timer til overs som ellers ville blitt kastet bort på innleveringer eller eksamensøving.

Jeg gir filmen 3 av 4 seriøst overdrevne supervillain-lattere.

SLEEPWALKERS

Samtlige som leser denne anmeldelsen har nok hørt om den legendariske forfatteren Stephen King. Han har skrevet utallige bøker hvorav mange blir sett på som mesterverker, og mange av disse har igjen blitt gjort om til både gode og mindre gode filmer. Det finnes en haug med eksempler; The Shining, Misery, Shawshank Redemption, IT og mange andre. Men færre vet nok at King også har forsøkt seg i regissørstolen, og en film som Sleepwalkers gjør at han muligens angreir litt på at han gikk utenfor komfortsonen sin.

I korte trekk handler filmen om en mor og en sønn som har et oppdrag. Ganske uskyldig foreløpig, ikke sant? Vel, kan være verdt å nevne at de er en form for demoner som kan oppta mange forskjellige former, blant annet noe som ligner på en hybrid mellom en flatbanket mark og en skrukkete bestemor-tå. Et annet lite delikat aspekt ved filmen er at de regelmessig foretar seg incestuøst samleie, både i menneskeform og den tidligere nevnte hybrid-formen. Uansett; moren og sønnen ønsker å suge livs-essensen ut av en jente fra nærområdet, og gjør alt de kan for å komme seg til dette målet. Stort mer er det ikke å si om plottet, ettersom det er det minst spennende aspektet ved filmen (sett bort fra incesten, selvfølgelig).

Filmen har en haug med cameoer fra kjente skuespillere og regissører; Mark Hamill (også kjent som Luke Skywalker) og Ron Perlman (Anchorman, Hellboy) har begge små roller som politimenn. King har selv en kort scene hvor han diskuterer monstrene med en annen kjent regissør, Clive Barker. Om noen av dem angret på sin deltakelse i filmen er utvilsomt, men man får håpe at de klarer å se tilbake på det med en enorm mengde selvironi og et smil.

Stort mer ønsker jeg ikke å si om filmen i denne anmeldelsen. Dette er en film som best oppleves i selskap med gode venner, gjerne med et halvt dusin alkohol-enheter eller mer innabords (ikke at man trenger det for å nyte filmen på noen måte). Den glir glatt inn i kategorien som “so-bad-that-it’s-good” og vil garantert være med deg resten av livet, både på godt og vondt.

Jeg gir filmen 5 av 5 incestuøse mark-tå monstre.

TROLL 2

Troll 2 handler om en relativt vanlig familie som skal på ferie til en liten bygd på landet. Hovedpersonen Joshua blir advart av sin døde bestefar om at de kommer til å møte skumle troll som spiser mennesker.

Trollene blir aldri referert til som troll, men goblins gjennom hele filmen. Ordet troll blir altså ikke brukt en eneste gang i en film kalt Troll 2. Vi introduseres til trollene mens de jakter og spiser et menneske midt i skogen. Bakgrunnsmusikken mens trollene spiser et menneske levende minner først om Mozart, før det går over til intens 80-talls pop. Jeg fikk altså tidlig inntrykk av at dette var en film som ikke følger filmbransjens standard regler.

Troll 2 tar oss back to basics, og dropper alt av nymotens spiseeffekter og filmtriks. I en scene hvor tiden fryser blir skuespillerne rett og slett bare bedt om å stå like stille som kvinnene i kjelleren til R. Kelly. Hva skjer mens tiden er fryst? Joshua må stoppe familien fra å spise forgiftet mat, så han velger naturlig nok å reise seg og tisse på familien og maten.

Til tross for hva man skulle tro, har Troll 2 (1990) ingenting å gjøre med filmen Troll (1986). De har altså funnet en semi populær film og lagt på en 2 i tittelen for å lure flere mennesker til å se filmen. Det er derimot ingen tvil om at dette er et av tilfellene hvor oppfølgeren (hvis man kan kalle det en oppfølger) er bedre enn originalen, hvertfall i underholdningsverdi.

Det er ikke usannsynlig at du har sett en scene fra Troll 2 selv, muligens uten å være bevisst over det. YouTube-klippet «A scene from Troll 2» har 7 millioner visninger, og inneholder filmens mest ikoniske monolog: «They’re eating her. And then they’re going to eat me. Oh my goooood!».

Avslutter anmeldelsen på samme måte som filmen, nemlig med disse 3 linjene
Joshua: They’re eating my mom!
Troll: Do you want some Joshua?
Joshua: AHHHHH!

Tror aldri jeg har ledd så mye av en film. Jeg gir den Troll av 2.

BATMAN & ROBIN

DC har i nyere tid vært kjent for å (prøve å) fremstille mørke, semi-realistiske universer. Dette var slettes ikke tilfellet på 90-tallet. Batman & Robin er en film jeg uironisk elsket som barn, og nå elsker på en litt mer ironisk måte som et litt eldre barn. Her ser du Gotham som du aldri har sett det før, nemlig som et slags neon gotisk mareritt som kunne fått selv den mest lojale Hot Topic kunden til å skjelve i buksene.

Hele filmens handling foregår faktisk på månen, det er hvertfall noe jeg antar ettersom tyngdekraft ikke eksisterer i denne filmen. Kan man hoppe fra en rakett 5000 meter over bakken og overleve? Seff, bare surf på luft med en del av raketten som surfebrett. Dette er et av mange viktige spørsmål denne filmen svarer på.

Kjemien mellom Batman og Robin i en film oppkalt etter de to er naturligvis helt upåklagelig, hvertfall hvis du søker klein stillhet og passiv aggressive blikk.

Starten gir inntrykk av at dette utvilsomt er en film ment for barn, men når linjer som «Time to scream» og «Roar for daddy» dukker opp relativt fort etter hverandre, samt den ukomfortable oppdagelsen av at Mr. Freeze kler sine kvinnelige hjelpere i sexy undertøy er det klart man blir litt forvirret.

Filmen gir 2 timer svært god underholdning, og får 2/2 bat nipples.

TEKST OG FOTO: HENRIK MOE WEHRE, PEDER ESPEN

Hva faen er trikk?

Jeg tror vi alle kan si oss enige i at kollektivtransport generelt sett er en god ting. Det sparer miljøet, koster relativt lite og gjør det lett å komme fra A til B. Hver type kollektivtransport ser også ut til å fullføre hvert sitt spesifikke mål: Buss gjør det lett å reise mindre distanser i en by/kommune, t-banen gjør det lett å reise større distanser i en by og tog gjør det lett å reise store distanser uten å ta fly. Men det er en type kollektivtransport som fortsetter å irritere meg desto mer jeg tenker på det; Trikken.

Når var sist gang du satt på trikken og tenkte: "Hm, det er bra det finnes en trikk på denne strekningen"? La meg svare for deg: Aldri. Du har aldri tenkt det! Det er fordi at, i motsetning til alle andre typer kollektivtransport, så løser trikken ingen problemer! På hvert eneste sted det finnes en trikk, kunne trikken lett ha blitt byttet ut med en buss og resultatet hadde vært helt likt eller bedre!

Lage nye ruter

Gjennom utviklingen av en by, bygger man nye bygg og river gamle. Steder man pleier å oppholde seg på endres kontinuerlig. Sånn er det bare. Så hvorfor skal man legge skinner i asfalten for én trikk og si: "Ja,

denne ruten her kommer til å gå for alltid! Dette er en god investering!" Kan trikkskinneleggere (eller hva faen det heter) spå fremtiden? Nei! Jeg tror de er late, udugelige og liker å sløse bort skattepenger på skinner som kommer til å være ubrukelige om et par år. Og når de til syvende og sist bestemmer seg for å kansellere ruta til det nedlagte bingosenteret utenfor byen, blir skinnene bare liggende der!

Shitty trafikkregler

Dette er det som irriterer meg mest med trikken: Hvorfor skal det finnes andre trafikkregler for trikken enn for alle andre? Det gir ikke noe mening! Trikken har fire ganger så høy risiko for å kollidere med

fotgjengere eller syklistene enn buss. Så hvis du har lyst til å si: "Men trikken er miljøvennlig, den bruker kun elektrisitet". Nei! Den gjør det vanskeligere og farligere for syklistene å sykle i gatene! Alle syklistene som da velger å kjøre sin gamle Honda Civic som eter kull og spytter flammer, får trikken garantert opp på lik linje med buss i utslipp*.

*Kanskje ikke sant, orker ikke fact-checke.

Noen andre nevneverdige grunner til at trikken suger

Trikk har mye verre tilrettelegging for handikappede enn alle andre transportmetoder. (Henviser til et klipp fra Spårtsklubben der de rett og slett blir nektet adgang på trikken når de sitter i rullestol.) Trikk er ofte gamle, slitte og rett og slett stygge. De er en pest og en plage for øyet i en ellers fine byomgivelser. Og sist men ikke minst, de rister som faen og bråker som faen. Å sitte på trikken kan ikke beskrives som noe annet enn å sette seg inn i en slitt tørketrommel. Stakkars tante Gudrun rister opp og ned til gebisset faller ut, jo!

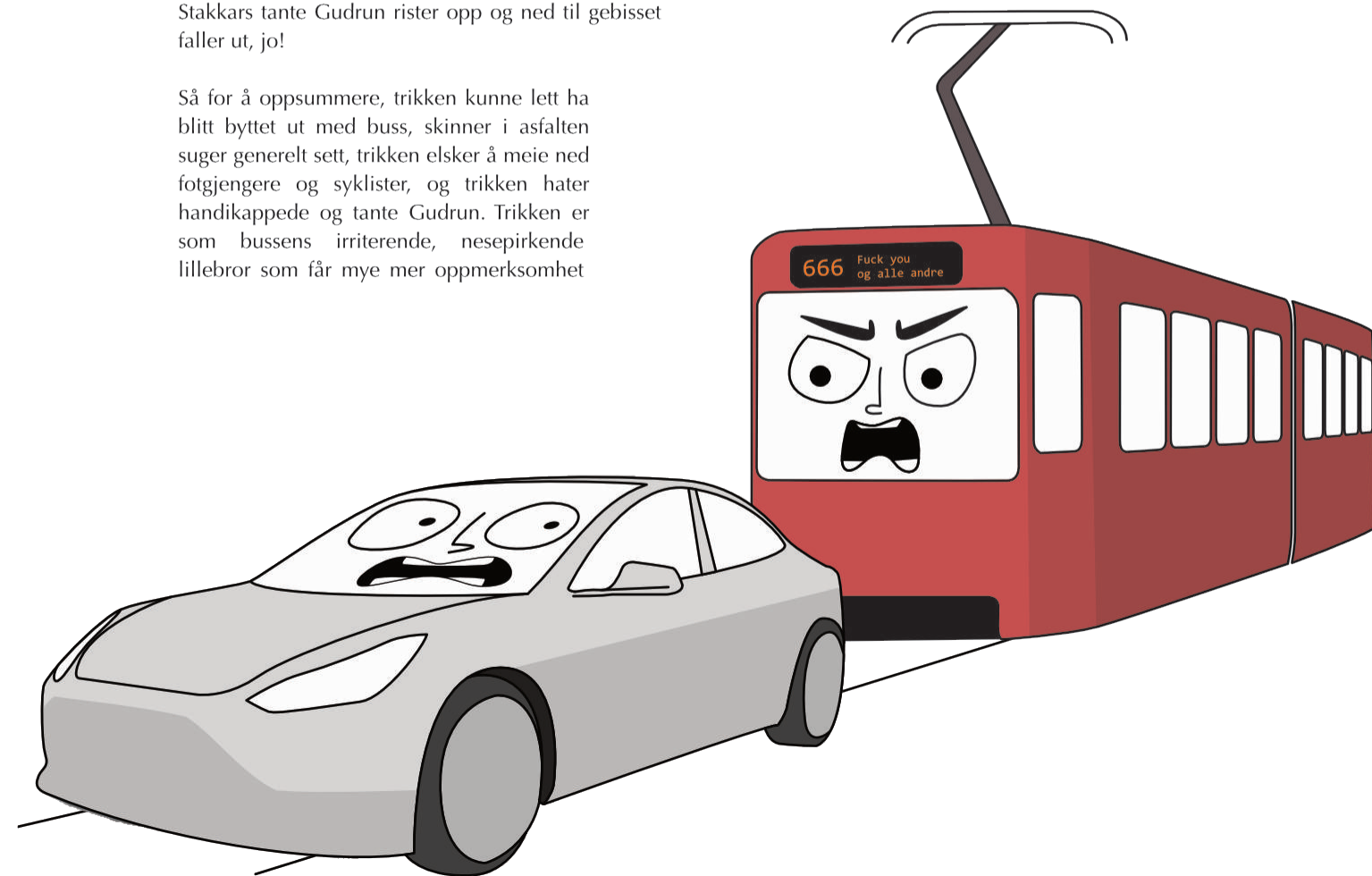
Så for å oppsummere, trikken kunne lett ha blitt byttet ut med buss, skinner i asfalten suger generelt sett, trikken elsker å meie ned fotgjengere og syklistene, og trikken hater handikappede og tante Gudrun. Trikken er som bussens irriterende, neseprirkende lillebror som får mye mer oppmerksomhet

og penger fra foreldrene, med null respekt for andre eller omgivelsene.

Så hvorfor i alle dager har vi trikk i det hele tatt? Jo, la meg forklare. Den eneste grunnen til at vi i Norge fortsatt har trikker i byene våre er på grunn av at flertallet synes det er så «koselig». «Å de e so kuseleg med trikken». Miss me with that shit! Kongen satt på trikken ÉN gang! Jeg har stor respekt for Kongen og det handlingen betydde, men det er IKKE grunn nok til å utsette samfunnet for denne helvetes dårlige transportmetoden!

TEKST: PÅL ANDREAS MORHOLMEN

ILLUSTRASJON: PÅL ANDREAS MORHOLMEN,
CARL ERIK FRIEDEMANN

EMIL HJELLE'S PIZZA REVIEW

Har du lyst på noe godt til middag, men orker ikke lage noe som krever mer enn én ingrediens? Trodde du at du kom til å ha lyst på havregrøt til frokost dagen etter at du var ute på byen? Har du lyst til å imponere på første date, men du er ingen master chief? Her er mine tips til deg!

TRIPPLE MEAT (Peppes Pizza)

3 / 6

Hvis man tror at frossenpizzaene fra peppes smaker som dem man får i restauranten, så blir man lurt. Det er en helt grei frossenpizza, men ikke noe mer en det. Hver gang jeg går for denne varianten ender den alltid opp med å bli litt fuktig i midten. Det rater ikke særlig høyt. Hvis studentbudsjettet gir rom for å unne seg en annen pizza enn grandisen med skinke og paprika, så er ikke dette veien å gå.

4 Oster (Rustica)

5 / 6

Hvis man har lyst til å teste ut livet som vegetarianer, så er denne pizzaen helt konge. En veldig simpel men god middag. Det er ikke så mye variasjon i hver bit, og man savner fort litt pepperoni eller skinke når man er på det siste stykket. Alt i alt en veldig god pizza.

Ham & Cheese (Rustica)

1 / 6

Dette er en helt forferdelig pizza! Når man ser reklamen for denne pizzaen på tv tenker man at ser ganske god ut, men det er den ikke. I tillegg blir man også ganske kvalm av å spise den... Å kjøpe denne er ikke det dumme jeg noen gang har gjort, men det var ganske dumt.

Beef Kebab (Rustica)

4 / 6

Når man kommer fra kebabhovedstaden i Norge og flytter til Trondheim, er det lett å bli skuffet. Selv om det ikke er noen erstatning for kebaben, så er kebabpizzaen til Rustica ganske god. Det kan hende man blir litt kvalm når man har spist opp, men hvis den er på tilbud så vil jeg anbefale deg å teste den ut.

Meat Lover (Big One)

6 / 6

Big One meat lover er helt grov. Man kan si at denne pizzaen er for fyllesyke søndager, det Stackoverflow og Google er for IT-studenter. Det er en pizza jeg virkelig ikke kunne vært foruten.

TEKST: EMIL HJELLE

ILLUSTRASJON: PÅL ANDREAS MORHOLMEN

Når budsjettmøte egentlig var fysisk men ble gjort om til digitalt

Budsjettforslag: exist

Aslak:

arrkom: får mer penger online:

Budsjettkveld recap

Det var en mild, men stormfull, torsdag. Mange online satt foran PC-skjermen og diskuterte hva i all verden Online skulle bruke pengene sine på. Det var en kveld fylt med dinosaurer, skyting av hjort og uforståelige økonomigreier. Hvis det virker som at jeg ikke var på møtet, så har du helt rett. Jeg satt foran PC-skjermen, men med VSCode i stedet for Zoom. Heldigvis fikk jeg med meg det viktigste gjennom Onlines offisielle budsjettinformasjonskanal: #memeogvinogklinoggrin2

Det hele ble sparka i gang av en Henrik ved navn Giil, som bestemte seg for å gå rett inn i superposisjon. Det var ikke nok for denne mannen å enten være fysisk eller digital. Han måtte være begge. Dette er et fenomen man ikke pleier å se i mennesker, og det store avviket fra virkeligheten førte til at Aslak ble erstatta av Barney fra Barney & Friends. Dere kan kanskje tenke dere at budsjettmøtet ble stoppa med én gang en dinosaur ble sluppet løs, men det skjedde altså ikke. Dette var bare begynnelsen.

Penger på avveie

Festlige arrkom fikk mer penger fra Online, men Online minnet dem på at det ikke er arrkom sine penger, men proletariatets (også kjent som hele Online) sine penger til syvende

og sist. Kort tid etter kom fattige prokom opp til rike onkel Online og tigga om et par tusen kroner til GoPro. Onkel Online er dessverre ikke like gavmild som lille prokom håpte på, og svarte bare med å kalle de stakkars kunst-og-håndverksglade studentene “patetiske”.

Bankom, Onlines skattevoktere, bestemte seg for at gamle mennesker ikke burde være i arbeid. De innførte noe de kalte “pensjon”, som går ut på å gi gamle folk lommepenger i bytte mot at de holder seg unna alt av jobb. Som et resultat av pensjonsordningen har det blitt bestemt at seniorkom skal holde seg unna alt av ansvar, og heller sitte på kontoret og snakke om at alt var bedre før.

Kaos

Siden online for det meste ikke går indøk, kan vi ikke så alt for mye om

økonomi. Som et direkte resultat av dette er det bare en håndfull online som vet hvordan man ikke går i minus. Unge online som ikke er med i bankom kan fort bli forvirra, men det går bra. Bankom og pensjonistpartiet har kontroll.

PLUTSELIG kom korona inn i zoom-møtet og drepte hjorten vi alle kjenner som “Frukt på kontoret”. De stakkars onlinerene ble helt fortvila, for hvem skal nå gi oss glede i hverdagen? Kaffe? PK? Nei, det går ikke. Korona har, ved å drepe frukt på kontoret, drept Online. Dette førte til at alle trengte en pause fylt med aper i knivlagsmål.

Siste innspurt

Online var kanskje avlyst, men budsjettmøtet måtte fortsette. Kanskje linjeforeningen kunne reddes av smart bruk av penger? Aslak, som fortsatt var Barney, kom på at han glemte å nevne noe om arrkom. Det finnes ingen håndfast informasjon om hva dette er, men det førte i det minste til at en mann ved navn Øyvind slutta å skille mellom spørsmål og innlegg. Kan det ha vært noe om pengebruk? Eller kanskje

han avskaffa spørsmål, så Øyvind så seg nødt til å kontre med innlegg? Hvem vet. Ikke jeg, i alle fall.

Mikrofoner svikter, penger blir fordelt, og prokom har ennå ikke fått et GoPro-kamera. Folk gjør seg klare til å logge av, MEN HVA ER DET SOM SKJER? DET ER PROKOM MED EN STÅL-STOL! PASS DEG, ONLINE! Åh gud, hva er det de gjør? Mens Online ligger nede springer et enslig prokommedlem bort til budsjettet og skriver i store bokstaver: “GOPRO”.

Alt ordner seg. Henrik von Giil blir rent fysisk. Aslak blir menneske igjen, og Øyvind kommer med både spørsmål og innlegg. Seniorkom får lov til å gjøre ting igjen. Dessverre er det én ting som ikke fikses med én gang: Frukt på kontoret er fortsatt bevisstløs. Det vil ta noen måneder før vår kjære hjortemor Frukt er på beina igjen, men etter en stressende ettermiddag er nesten alt i orden. Eller, det er i det minste det jeg tror skjedde, utifra det jeg har sett av memes.

TEKST: BENDIK BRUNVOLL

NIGHTMAREFUEL: HENRIK GIIL LISBERG

